

בשטח הפוליטי לפרים בחנות-חרסניה. הת- גובה הכלליה של המשטרה היתה מעין "ישחקו הנערים לפנינו". אולם טבעם של נערים מסוג זה הוא שמישחקם מתפשט והולך. למפוצצים ולמ- ציתים היתה ההרגשה כי "הממשלה אתנו". הרגשת הבטחון שלהם גברה והלכה, עד שהעזו לעשות את המעשה שהם עצמם לא הבינו את כל משמעותו ההרסנית.

מחחרת לכל. למשטרה אין האמצעים הדרושים כדי לטפל בפשעים פוליטיים. ישנם במדינת ישראל מנגנונים ממשלתיים ומפי- לגתיים בבילוש פוליטי מסוג מפוקפק (כגון) הטמנת מכשיר-ההאזנה בשולחן הכתיבה של מאיר יערי, אולם מנגנונים אלה לא נוצרו כדי למנוע פשעים.

התוצאה היא שכל אדם יכול בשקט גמור לייסד מחחרות, לזרוק פצצות ולשרוף רכוש. כל עוד לא ייתפס במקרה בשעת מעשה, וכל עוד אין הוא פוגע בממשלה עצמה, אין צפויה לו כמעט כל סכנה. **השם התאים.** ישבו קציני משטרה והירהרו מה לעשות מיד. למזלם היה לאחד מהם רעיון גאוני. הוא שמע כי קיימת אי שם

חיש להם קשר עם הפצצה ? במכונית הכלא הגדולה מובאים העצירים לבית משפט השלום בתל אביב. להוצאת פקודת מעצר, חלק גדול מהם שוחזר כעבור ימים אחדים.

מעצר בהגרלה. חביב שיבר הוא אדם שניסה משך שנים למשוך אל עצמו תשומת לב כל שהיא. עד שעזרה לו השבוע המש- טרה, לא הצליח בכך: איש לא תהיהס אליו ברצינות. בבחירות לכנסת השניה אסף בדיוק 375 קולות. הליגה שלו היתה מור- כבת, פחות או יותר, מחביב שיבר לבדו. העצירים האחרים נעצרו אף הם, כמעט, בהגרלה. הם כללו צעירים שלא עסקו מעולם בפוליטיקה, עורך-דין רביוניסטי שפרש מזמן מכל פעילות רצינית. הדבר לא הפריע בעד המשטרה מלהביא את רובם לפני השר פסח, שהוציאה נגדם פקודת מעצר ל-10 ימים.

פצצות במקום רעיונות. קשה היה להאשים את המשטרה. היא דאגה, קודם כל, לשם הטוב של המדינה. בהעדר מחלקה פר- עוקבת בקביעות אחרי ההתפתחויות הפר- ליטית במדינה, לא היה לה פשוט כל מושג מגין באו המתנקשים.

מגין באו באמת? קשה היה למצוא את האנשים, אך קל היה לזהות את הורם שהור- ליד איתם. מאז קום המדינה קם דור צעיר שעוד חי תחת רושם המחחרות (שלא הס- פיק להשתתף בהן), סבל מרגש גובר והולך של אי-שביעות-רצון וחוסר-אונים. בשנה האחרונה, ביחוד אחרי הפצצה הראשונה בבית שר-התחבורה, גילו חוגים אלה את הדרך הנוחה לפעולה: במקום להוליד רע- יונות או כחות פוליטיים חדשים, דבר שלא היו מסוגלים לעשותו, עברו לשורה של מעשי-אלימות שהיו קלים לביצוע, לא היו כרוכים בשום סיכון אמתי.

המיוחן באנשים אלה היה שלא ניסו כלל להופיע בפני הציבור, לקבל על עצמם אחר- יות ציבורית למעשיהם, להסביר את כוונתם לכלל. אך לא היה ספק מהי האיירה ממנה ינקו: המסורת של אציל ולחי, אותה לא הבינו כראוי.

דבר אחד בלט בהם: גישתם לתפקיד שה- ציבו לעצמם היתה הרבה יותר מקצועית מגישתם של שומרי החוק והסדר.

מדיניות

אל נא תאמר לי שלום

שעות מספר לאחר הטלת הפצצה בשרות רוטשילד בתל-אביב, התקיימה כרח' גלובוסקי 8, בצירות ישראל במוסקבה, פרידה לאריה ארוך, מזכיר ראשון בצירות, שעמד לחזור לישראל. אם כי במוסקבה אין דיפלומטים סובייטיים נוהגים להשתתף במסיבות כאלה - מקובל כי מחלקת הסכס של משרד החוץ שולחת נציג רשמי. הדיפלומטים של מדינות הדמוקרטיה-העממית, לעומת זה, נהגו להיר- פיע במסיבות כאלה, אפילו בצירות ישראל. להפתעתו של הצייר, שמואל אלישיב, לא הופיע הפעם נציג מחלקת הסכס ואף לא באי-כח מדינות הדמוקרטיה העממית, ובני- גוד לכל ניהג הנימוסין הדיפלומטי, אף לא התנצלו.

הדבר עורר דאגות עמוקות בלב אלישיב, שמיהר להבריק דין וחשבון על המקרה לי- קריה. בתשובה למברקו קבל את ההודעה על הפצצה בצירות בתל-אביב ועל נוסח הודעת הממשלה, נתבקש להביע צערו בפני משרד החוץ הסוביטי. במשך כל יום שלישי הטרוד מזכיר הצייר

תרבוש זסימן זי: העציר הימני הרים את ידו לסימן זי של צירציל כשראה את הצלם, ביקש, מן הסתם, להפגין בצורה זו את השקפתו האנטי-קומוניסטית. חובש התרבוש הוא אחד הערבים שנאסרו בצורה מזוהה, כנראה כדי להחליש את הרושם האנטי-יהודי בעולם.

ברוך נארי, עציר. בולט בזקנו האדום ובמקלו, העתונאי ברוך נאדל, איש לחי' ידוע.